

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

5TE ÅRG.

DEN 7 AUGUSTI 1904.

N° 45

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: D. G. Lindhagen. — Stockholms nyaste badpalats. — Svenska statens torfskola i Emmaljunga. — Från den 3:e internat. Lawn-tennis tourneringen å Särö. — Från idrottsställingarne vid Visby. — På ballongfärd. — Vår skytterörelse. — Roddtäflan i Stockholm. — Konungaparet i Norge. — Bilder från kriget. — von Plehve. — "Gammalt" af H-Dur. — Lave Beck-Friis. † — Det 20:de århundradet i Spanien. — Veckans porträttgalleri. — Svenska studenter i Boston. — På turné. — Bellmansdagen i Stockholm.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1904.

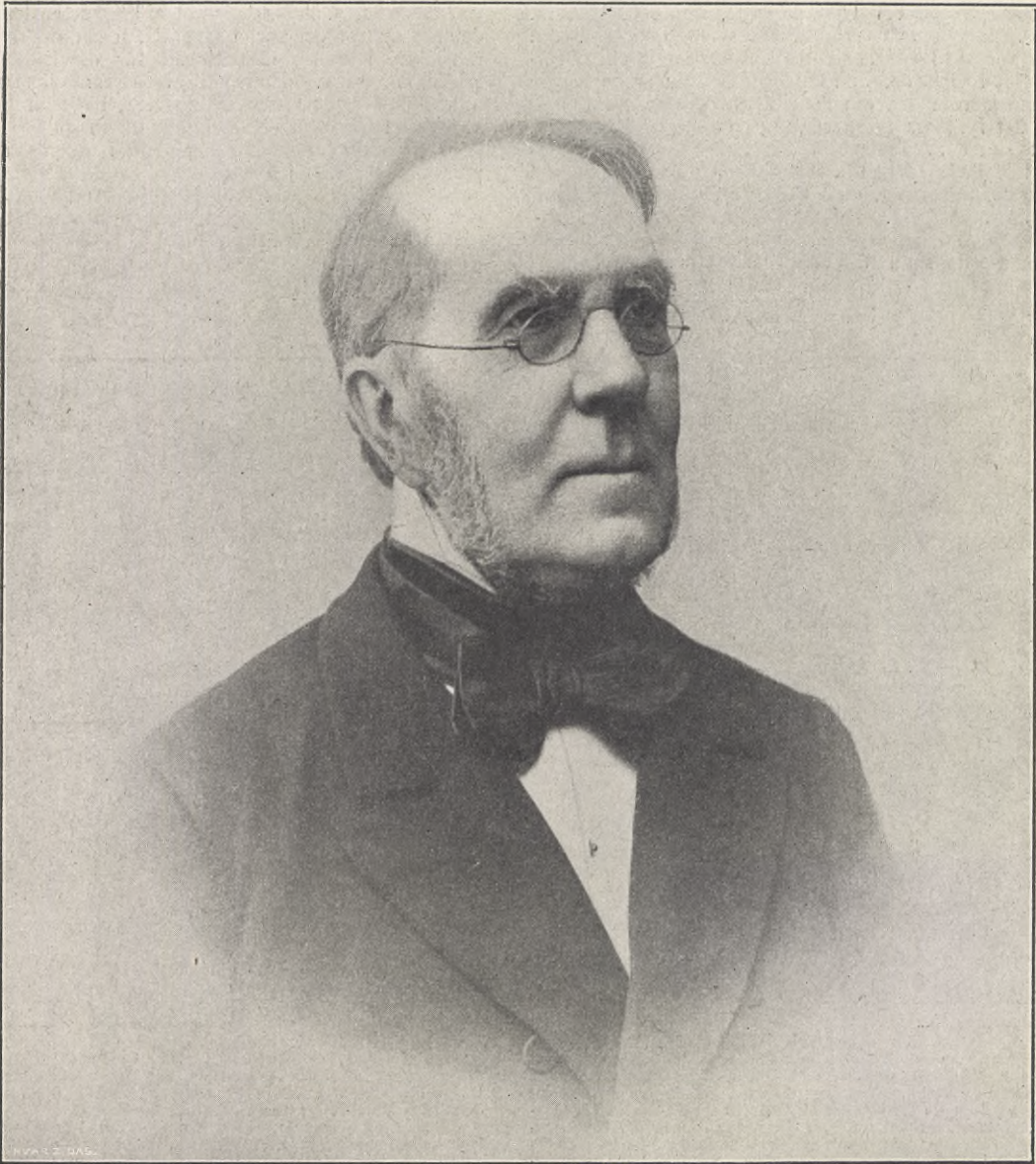

Foto. Zielfeldt, Sthlm.

D. G. LINDHAGEN.
PROFESSOR.

Kliché: hem. A.-B. Bengt Stijversparre Sthlm.—Gbg

DANIEL GEORG LINDHAGEN.

Släkten Lindhagen har räknat flere bemärkte medlemmar — och gör ju så än. Albert Lindhagen — fader till Stockholms nuvarande borgmästare — var icke blott justitieråd, utan också hufvudstadens mest framstående kommunalman på sin tid, hvilken med utomordentligt intresse och sällsynt oegennyttia deltog i behandlingen af den mängd i hufvudstadens utveckling djupt ingripande frågor, som då förelågo till afgörande. Han var äfven stadsfullmäktiges vice ordförande från 1879 till sin död, 1887.

En äldre broder till denne är astronomen *Daniel Georg Lindhagen*, hvilken den 27 juli fyllde 85 år och ännu befinner sig vid tämligen god hälsa. Professor L. är öfverallt i vårt land och vida omkring känd genom sin befattnings som sekreterare vid Vetenskapsakademien, hvarifrån han efter 35 års tjänst afgick år 1901.

Daniel Georg Lindhagen är född i Askeby församling af Linköpings stift. Föräldrarna voro ministern Carl Israel Lindhagen och Jakobina Maria Köhler. Student i Uppsala 1837, aflade L. 1846 fil. kand. examen och promoverades 1848 till fil. d.r. Han var 1843—46 anställd som amanuens vid observatoriet i Uppsala, anträdde sistnämnda år en längre utländsk resa och erhöll 1847 provisorisk anställning vid det ryktbara ryska centralobservatoriet i Pulkova. Mot slutet af 1849 blef han ord. adjunkt därstädes samt kallades följande år till docent i astronomi vid Uppsala universitet, med tillåtelse att fortfarande kvarstanna i Pulkova. Först 1856 återflyttade L. till fäderneslandet, sedan han året förut af Vetenskapsakademien kallats till biträdande astronom vid dess obser-

vatorium. Under den mellanliggande tiden, 1850—51, verkställde L. tillsammans med norska och ryska vetenskapsmän, de vinkelmätningar samt polhöjds- och azimuthsbestämningar, genom hvilka det finska triangelnätets trigonometriska förbindelse med det svenska i Lappland sammanslöts och därigenom de ryska gradmättningsoperationerna i norden fullbordades.

Efter sin hemkomst åtföljde L. 1860 den engelska expedition, som afgick till Spanien för att observera den totala solförmörkelsen den 18 juli samma år. 1863—64 samt 1867 och 1869 verkställde han på uppdrag af vetenskapsakademien, hvilkens ledamot han blef 1859, geodetiska arbeten och astronomiska observationer i olika delar af landet i och för Sveriges deltagande i en allmän europeisk gradmätning.

Den ovanligt skicklige och samvetsgranne vetenskapsmannen kallades 1866, såsom redan antydts, till vetenskapsakademien ständige sekreterare, och under sin trettiofemåriga verksamhet därstädes förvärfvade L. sig allas aktning.

L. är bl. a. hedersledamot af krigsvetenskapsakademien och af vet.-soc. i Uppsala, ledamot af fysiogr. sällskapet i Lund, Gesellschaft für die Erdkunde i Berlin, o. s. v. Han har äfven varit ledamot af Stockholms stads undervisningsverk, i direktionen för seminarier för bildande af lärarinnor m. m.

Professor Lindhagen har såväl i utländska lärda publikationer som i Svenska Vet.-handlingar och i Öfversikt af Vet.-Akad. förhandlingar samt i tidskrifter och tidningar offentliggjort en mängd afhandlingar i sitt ämne.

STOCKHOLMS NYASTE BADPALATS.

Foto. Klemming, Stockhol...

Kista: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stlm.—Öbg.

CENTRALBADET VID DROTTNINGGATAN I STOCKHOLM: Simhallen.

Ett nytt storartadt badhus har Stockholm fått, i det att Centralbadet, Drottninggatan 88, nu blifvit färdigt. Det är den gamla Härlemanska malmgården, hvaraf H. S. D. förut meddelat en afbildning, som nu återuppstår i nytt, men lyckligtvis icke vandaleradt skick. Arkitekten W:m Klemming — som äfven är verkställande direktör i Aktiebolaget Clara badinrättning, hvilken nu flyttar in i Centralbadet — har nämligen vid den från Drottninggatan till Holländaregatan sig sträckande väldiga byggnadskomplexens uppförande iakttagit all pietet beträffande den gamla malmgården med dess vackra träd. Stor blomster- och djurvän, som hr K. är, har han i trädgården anlagt en bassäng med ankor, en voliére med olika svenska fåglar, en bur med ekorrar o. s. v.

Äfven i det inre förekomma växter i mängd. Simhallen är 30 m. lång, 16 m. bred med en bassäng af 23 m. längd och 10 m. bredd samt är också försedd med växtdekorationer. Och detsamma är fallet med damernas mindre simhall.

Själva komplexet är med sina oregelbundna former och sitt lyckade sammanparande af nytt och gammalt — badhuset är naturligtvis fullständigt nytt och rymmer äfven väldiga tennis-hallar m. m., men åt Drottninggatan kvarligger det gamla Härlemanska huset i restaurerad skick — synnerligen pittoreskt och i all sin storslagenhet helt trefligt. Centralbadet är icke blott nyttigt — det är ock en sevärdhet af rang.

Lyckliga Stockholm!

SVENSKA STATENS TORFSKOLA I EMMALJUNGA.

Efter fotografier för HVAR 8 DAG af J. Palmér, Vittsjö.

Klick: Kem. A.-H. Bengt Sjöversparre Stålm—Og

GRUPP AF ELEVER OCH LÄRARE VID TORFSKOLAN I EMMALJUNGA: Ing. F. Ölbers (1), Ing. J. Hallmén (2), Ing. A. Anrep (3).

Lämpliga tillvaratagandet af våra oräkneliga torfmossars värdefulla innehåll betyder för landet det samma som en stor nationalekonomisk vinst. En af Sveriges största utgiftsposter äro de omkring 85 millioner kronor, som årligen erläggas i betalning till utlandet för stenkol. Utom den direkta vinst som skulle uppstå om hela eller större delen af denna summa stannade inom landet — något som enligt noggranna utredningar icke alls är en utopi — skulle landets inkomster därigenom ökas, att den många millioner värda skog, som årligen uppbrännes som ved kunde

afverkas för annat ändamål och bilda ett afsevärdt plus i vår trävaruexport. Dessutom skulle det normala förhållandet mellan skogens afverkning och dess återväxt utan ekonomiska uppoffringar för tillfället kunna återställas.

Torfrågan är ett af våra viktigaste och, på senare tider, äfven mest beaktade spörsmål. Omsorgsfulla undersökningar hafva gjorts angående olika mossars användbarhet för torfberedning, angående mossdikning och torfupptagning i större eller mindre skala och angående det slutligen vunna bränslets använd-

Klick: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre Stålm—Og

FRÅN TORFSKOLAN I EMMALJUNGA: Elever i arbete vid torfmaskinen.

barhet för hushållsändamål och maskinledning. Men ännu återstår att besegra, hvad som i vanliga fall är det sista hindret, den allmänna fördomen.

Trots de ovedersägliga både ekonomiska och andra fördelar som användandet af torfven som bränsle medför, förutsatt att det vinnes och förbrukas *på ett rationellt sätt*, är nämligen fördomen mot det "nya" ännu ganska stark.

Hur många af våra husmödrar t. ex. hafva ens praktiskt och ekonomiskt gjort *försöket* att elda sin kakelugn med torf?

Från statens sida är mycket gjordt för att bruket af torf skall tränga igenom. Statens torfingeniör står hvem som helst till tjänst med upplysningar om torftillverkning och mossundersökningar. I Emmaljunga, på gränsen mellan Småland och Skåne har staten uppättat en särskild torfskola.

Trakten kring Emmaljunga är uppfylld af mosar och kärr, och flera bränntorfs- och torfströfabriker äro där i verksamhet. Dessutom är husbehovstillverkningen af bränntorf allt jämt i tilltagande, så att platsen synes vara den bästa tänkbara för en torfskola.

Skolans kurs varar 15 april—15 augusti och är fördelad på två afdelningar. Den ena utgöres af förvaltareelever, som erlägga en afgift af 150 kr. och själfva bekosta sitt vivre. Den andra utgöres af torfmästareelever, och har såväl kost och logi som undervisning fritt. Undervisningen består dels i föreläsningar och studiet af facklitteratur, dels i deltagande i mossdikningar, planeringar, stick- och alttorfsberedning, i alla arbeten som förekomma vid maskinerna och vid torfvens torkning och bärgning, samt i kartläggning och kvalitetsundersökningar af mossar och upp-

UPPMÄTNING AF MOSSAR.

Klöhn: Bengt Stålvareparre.

sättning af kostnadsberäkningar för deras afverkning. I årets kurs deltaga 35 förvaltareelever och 5 torfmästareelever, däraf 12 norrmän. Skolans skapare och föreståndare är ingenjör *A. Anrep*, den kände konstruktören af Anreps utmärkta bränntorfsmaskiner. Ingenjör *A.* åtnjuter rysk statspension för 23-årig framgångsrik verksamhet för torfindustriens utveckling i detta land. Vid deltagandet i Gefleutställningen erhöi han konungens hederspris. Öfriga lärare äro ing. *Olbers* och *Hallmén*.

Torfskolans verksamhet må man hoppas skall bidra äfven därtill, att torftillverkningen så småningom tages upp i alla delar af landet, så att den saluförda torfven icke genom långa frakter o. d. onödigtvis fördyras. Först vid en väsentligt större prisbillighet i jämförelse med den bekvämare björkveden, torde torfven ha utsikt att riktigt tränga igenom.

MOSSUNDERSÖKNING.

Klöhn: kem. z.-o. Bengt Stålvareparre Skåne—Ödg.

Foto. Hartman, Gbg.

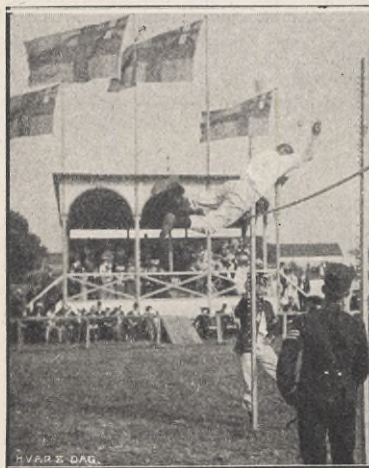
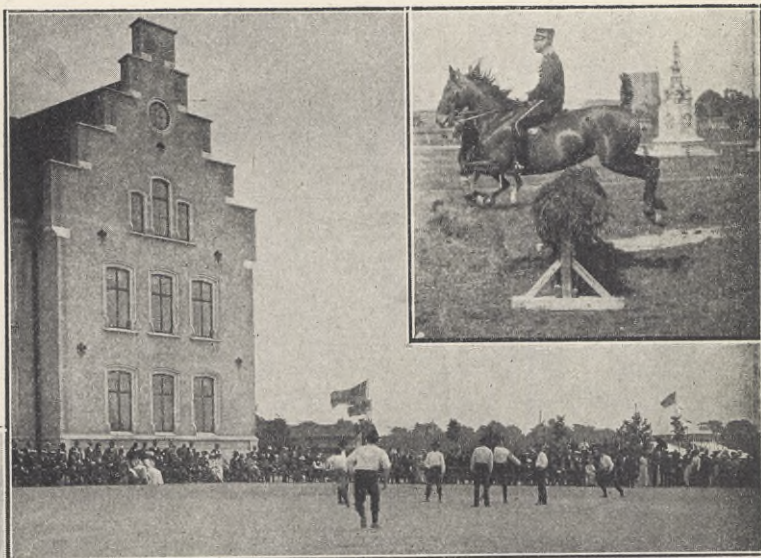
Kronprinsen.

Kliché: Ken. A.-B. Benqt Sjöfversparre Sthm—Gbg.

Grupp af deltagare: Frkn Werner (1), Frkn V. Kræfft (2), Fru Agesen (3), Grefvinnan Wachtmeister (4), Fru Maschka (5), Frkn Hammarberg (6), Frkn Lindström (7), Herr Nordenson (8), Mr Delisle (9), Herr Settervall (10), Herr Carlander (11), Herr Boström (12), Herr B. Lindström (13), Mr Hall (14), Herr Leffler (15), Herr Eger (16), Herr v. Wessely (17), Herr Wallenberg (18), Herr Qvarnström (19), Herr Kraft (20), Mr Lockerbye (21), Herr Forssling (22), Herr Bagge (23).

FRÅN IDROTTSTÄF- LINGARNE VID VISBY.

De gotländska folklekarne äro af uråldrigt datum. Genom fynd i grafhögar har man kunnat konstatera, att t. ex. varpa kastades redan af forntidens gutar. Intresset för de fäderneärfda idrotterna hade så småningom slappats till följd af främmande inflytanden. Inseende vikten af dessa lekars fortvaro ha emellertid idrottsmännen gjort allt hvad de kunnat för att genom på vissa tider återkommande täflingar hålla dem uppe. Den första stora idrottsfesten hölls 1890 och den nu

PRISHOPPNING PARKSPEL. STAFSPRÅNG.

i dagarne hållna är redan den 6:te som gått af stapeln. Och dessa täflingar hafva åstadkommit hvad man med dem afsett: såväl pärbollen som varpstenen hafva åter öfverallt kommit till heders bland såväl ung som gammal.

Täflingarna ägde rum på samma fält, där nyligen landbruksutställningen afhölls. Genom tillfällig militärkommandering på ön kunde programmet upptaga äfven ett nummer, prishoppning, som strängt taget föll utanför ramen, men som mycket bidrog till att göra dagen så lyckad som den blef.

Kliché: Benqt Sjöfversparre.

PÅ BALLONGFÄRD.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

I söndags middag ägde en uppstigning med ballongen "Svenske II" rum från Idrottsparken i Stockholm. Ballongen steg ganska högt och landade efter en lyckad färd vid 5-tiden nära Sättraby station, 12 km. från Rimbo. Försök gjordes att på terra firma följa luftseglarne pr automobil, men af de startade automobilerna framkommo endast tvenne till Sättraby och dessa — en halftimme efter det luftseglarne landat.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Öbg

EN UPPSTIGNING AF »SVENSK E II»
STRAX FÖRE AFFÄRDEN.

DE TRENNE DELTAGARNE I UPPSTIGNINGEN:
Löjtnant E. J. Fogman (1), kapten E. J. Frestadius (2), löjtnanten Greve Henrik Hamilton (3).

VÅR SKYTTERÖRELSE.

Foto. Fenix, Norrköping.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Sthlm.—Öbg.

FRÅN MARKNADEN TILL FÖRMÅN FÖR VINGÅKERS SKYTTEGILLE.

I mitten af förra månaden hade i V. Vingåker anordnats en s. k. marknad till förmån för Vingåkers Skyttegille. Fästligheterna, som öppnades af skyttegilletts ordf. Friherre C. S. von Stedingk, besöktes af omkring 3,700 personer och gäfvö ett mycket godt resultat.

RODDTÄFLAN I STOCKHOLM.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Öbg

FRÅN RODDTÄFLAN I STOCKHOLM. Vaxholmslaget, vinnare af det Löwenadlerska vandringspriset.

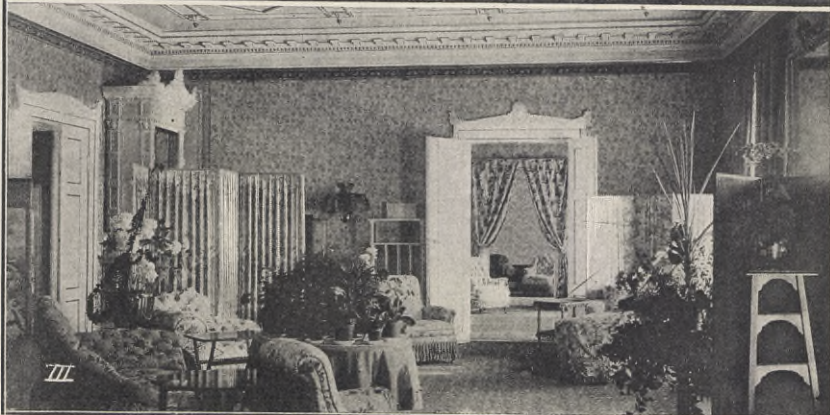

Foto. Wilse, Kristiania.

VILLA VICTORIA Å BYGDÖ, där konungen bodde under sitt uppehåll i Norge.

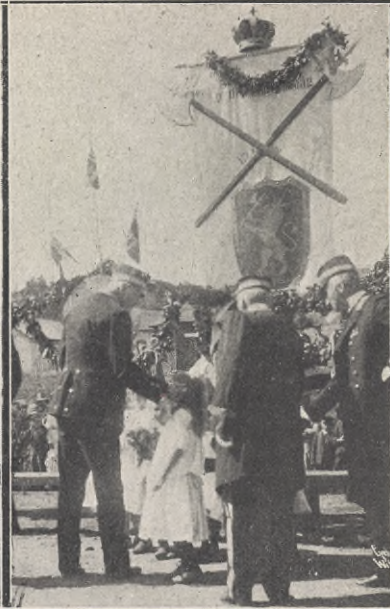
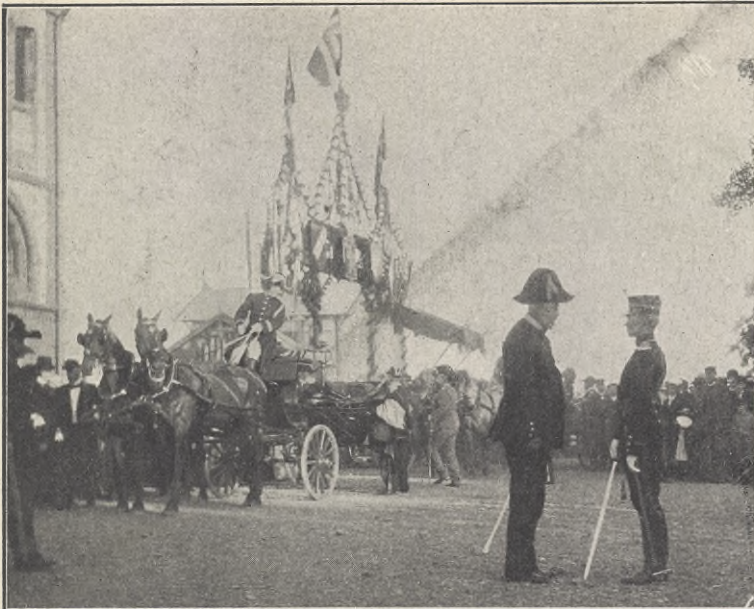
Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Skim.—Og

Konungen, som nu är i Marstrand, avslutade sin vistelse i Norge med ett besök i Gjøvik. Då Gjøviksbanan för två år sedan öppnades, var H. M:t förhindrad att närvara och allt sedan dess har denna resa varit planerad. Konungen afreste i sällskap med statsminister Hagerup, statsrådet Hansen m. fl. med extratåg från Kristiania. Dagen var tryckande varm, men torde ändock hos konungen ha efterlämnat det angenämaste minne genom alla de hjärtliga hyllningar, som vid stationerna efter banan och i Gjøvik bringades Hans Majestät. Överallt voro stora skaror samlade, som tittade och hurrade och öfverräckte blommor. Det kungliga tåget gjorde många uppehåll, och konungen steg vid så godt som hvarje station ur vagnen för att hälsa och klappa bondgubbarna på axeln och blomsterflickorna på kinden.

TVÅ BILDER FRÅN SKINNARBÖL: Exteriör. — Interiör från drottningens väning.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

I Gjøvik nådde jublet sin höjdpunkt. En otrolig massa människor hade samlats, äreportar voro uppresta och konungen fick famnen full af härliga rosor. I ett tal betygade konungen sin glädje öfver att nu — efter 50 år! — åter vara i Gjøvik, och att se huru ofantligt samhället sedan hans förra besök hade utvecklats. Vi meddela en del bilder från konungens Gjøviksresa. Dessutom komplettera vi i förra häftet meddelade bilder m. vyer af villa Victoria å Bygdø samt af Skinnarbøl, drottningens uppehållsort.

1. KONUNGEN TACKAR DEN UPPVAKTANDE MILITÄRKOMMENDERINGEN I GJÖVIK.
2. KONUNGEN HYL-LAS I LUNNER AF BLOMSTERSTRÖ-ENDE SMÅFLICKOR.
3. JAREN.
4. KONUNGEN UPPVAKTAS I EINA.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sklm—Gbg

FRÅN KONUNGENS BESÖK I GJÖVIK.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

SKYDDSSKÄRMAR AF BAMBU uppresta af japanerna öfver en dal för att dölja deras rörelser för ryssarne.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

DEN DÖDADE RYSKE INRIKESMINISTERN VJATJESLAV KONSTANTINOVITSJ VON PLEHVE, som genom attentat i dagarne fallit offer för sina halsstarrigt allryska principer.

Efter fotografi.

Kliché: Ken. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Gbg

PÅ VÄG TILL HAIKENG: Ryska ångkök nedsjunkna i leran.

BILDER FRÅN KRIGET.

Efter fotografier.

GENERAL KUROPATKIN (X) MED STAB bevittnar en kinesisk uppvisning i idrott vid Mukden.
 GENERAL KELLER (X) — sedermera stupad — MED STAB vid en kinesisk pagod nära Muo-Tingling-passet, hvarifrån
 han ledde operationerna i det olyckliga anfallet på detta pass den 17 juli.
 SÄRAD JAPANSK SOLDAT vid hospitalet i Föngwangcheng frågar efter nyheter från kriget.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Gbg.

I ett roccocokabinett på en utställning står en gammal spinett i en vrå. Den är gråblå till färgen, med guldgula kanter och ränder, tangenterna äro gulnade af ålder.

»Får icke vidröras», står på en skylt däröfver, men jag kunde ej hjälpa det, jag tryckte sakta och undrande ned en tangent, om i fantasien eller i verkligheten, låta vi vara osagdt, nog af, jag förnam ljudet af en underligt spröd, klirrande ton. Den hade så mycket att förtälja från fordom.

En gång för många, många år sedan, då adelsmakten stod i zenith, och de gamla, stolta slottens ägor sträckte sig milsviadt öfver slätten med vajande sädesfält och frodiga beteshagar, då hade spinetten sin plats i unga grefvinnan Amalia Kristinas jungfrubur på Storsjö. Det var en jungfrubur, som kunde anstå unga grefvinnan på Storsjö, den låg i vänstra flygelornet, och murgrönan, som omspann tornet från marken högt upp öfver de högsta gluggarna, kastade oförskräckt in sina ranka slingor i den djupa fönsternischen. Då den blyinfattade rutan vid solens första strålar sprang upp på vid gavel, tittade ett litet ansikte ut, så friskt och skärt som den klara morgonen själf, för att se om soluppgången bådade en klar dag — och vid solnedgången stod där en ung flicka med strålände blickar och ett ljuft, drömmande leende öfver rosiga läppar och njöt af sommarkvällens doft och färg. Och i jungfruburen fanns blommor, icke en, icke två välordnade stela buketter i antika vaser, nej, från årets början till dess slut fylle, allt efter årstiderna, dessa Floras barn hvarje vinkel och vrå af den fint smyckade, i hvarje detalj nobla kammaren. »Le bouquet», kallades tornkammaren ej för ro skull, ty, liknade ej unga grefvinnan själf en blomma, en dagfrisk blekgul, i skärt skiftande Gloire de Dijon? Hon var blond och finhult, grefvinnan Amalia Kristina, hon hade ögon i färg med himmelens strålände blå och klara som vinternattens gnistrande stjärnor, håret föll utan fångslande band i korta, ljusa lockar omkring den fina, aristokratiskt formade ansiktsovalen. Hon var aderton år, unga grefvinnan, och hon älskade. Det konventionella tvånget kände hon blott som en resonnemangsak, hon visste, att det fanns, att det var något, som hon skulle afsky och hata, om det komme inom hennes räckvidd, men hvad angick det väl henne, hon var ung och hon var fri, fri som himmelens fåglar.

Unga grefvinnan på Storsjö kunde älska, det var hennes värsta fel. Och hon älskade utan hänsyn till rang och ståndsskillnad, utan tanke på, om det skulle bära eller brista, kände sig blott som lyftad af osynliga händer högt upp i den fria rymden, där fåglarna drillade och jublade utan att bry sig om människornas äflan och täflan under dagens kamp, hon älskade lille bror Kurts informator, den unge Gösta Sidelius. Ingen i slottet visste det, ingen borde åtminstone vetat det, inte ens söta mor och söta far, ty Amalia Kristina var van att gå sina egna vägar. Men spinetten däruppe i Le bouquet, den kände hela historien från början till slut.

Gösta Sidelius var musikalisk, ja än mer, han var en mästare i tonkonsten. Den väldiga flygeln nere i salen riktigt darrade under hans djärfva grepp och böljande tongångar, då om vinteraftnarna informatorn inbjöds att föredraga Beethoven och Mozart för det höga herrskapet, och så beslöts, att det kunde vara af nytta för unga grefvinnan att få öfva upp sin musikaliska talang. Lektionerna försiggingo i salen grannliga och oamärkningsvärdt, som det anstår en ung grefvinna och en ofrälse lärare. Men man fick smak för musik. Det hände ofta, att i kvällningen, då från Le bouquet ljödo långtande me-

lodier, och en och annan liten visa som på försök aflöste musiken, någon varsamt och blygt knackade på dörren och bad att få komma in, — det kunde måhända vara gynnsamt med en och annan instruction.

Då lämnade unga grefvinnan beredvilligt sin plats och Gösta Sidelius tog den i besittning. Han glömde sig kvar däruppe vid spinetten, — han älskade musik — sade han, — må vara — men unga grefvinnan var ung, och hon visste, att hon var vacker, behaglig och älsklig att umgås med; hvad var väl naturligare än att, där hon stod i den djupa fönsternischen och genom skymningsdunkel med en litet inåtvänd drömmande blick betraktade det vackra, unga hufvudet vid spinetten, hon tänkte: — Musik, ja, han älskar musik, allons, men det finns allt något annat, som han älskar högre, något — någon — c'est moi, petite moi-même, j'en suis sûre, — voilà tout.

Hennes blick hänger som förtrollad vid den nedböjda nacken med det lätt vägiga håret, den fint skurna profilen, de djupa sammetsglänsande ögonen, hvilka äro riktade ut i rymden med ett långtande, halft sorgbundet, halft leende uttryck, som fångs-lades blicken långt bortom af något osynligt, älskad, — hennes öron smekas af den manliga stämman, hvilken, liksom rädd att välla fram i hela sin styrka, sakta och varmt gnolar melodi på melodi till spinettens ömsom klagande, ömsom jublande ackompanjemang. Hon lyssnar med hela sin själ till den stämman, men hon lyssnar som till något från fjärran förtonande, hon vet ej hvad det är den sjunger, allt ljuder som en genklang blott af den sång hennes eget unga hjärta jublar.

Ute spinner skymning sin skimrande slöja öfver björkar och bokar, som börja löfvas, öfver färgrika tulpaner, som lysa likt små glimmande lyktor, hyacint och crocus på rabatterna öfver låga buxbomshäckar, ordnade till högvälborna initialer; fontänen plaskar entonigt och förnämt, det hvila aristokratiskt högtidlig kvällsstillhet öfver Storsjö. Men genom björkarnas späda, skirt gröna kronor silar månhuset in till de unga i Le bouquet, och oförskräckt för kråkornas ideliga kraxande, drillar en liten tidigt anländ sångare ute på fönsterlisten om — vår och kärlek, — vår och kärlek — Amalia Kristina stöder den spetsprydda armen mot fönsterposten, lutar hufvudet i handen och drömmer.

På borggården tutar väktaren nio dofva slag, strax därpå repeterar silfverklockan med klingande ljud sitt nio. Då far unge Sidelius upp ur sina drömmar.

— Förlåt, stammar han, jag glömde tiden, jag glömde rummet, — jag älskar musik — upprepar han ännu en gång, som en ursäkt, och så är han borta.

Det dröjer länge, länge, innan fönstret varsamt drages till i Le bouquet den kvällen, det dröjer länge, länge, innan sömnen kommer och kysser kyskt rod-nande jungfrukinder och af aningsfull längtan strålände ögon, ty unga grefvinnan på Storsjö drömmer — drömmer vakna, farliga drömmar.

Det är sommar och rosorna blomma. De prunka och dofta ej blott på rabatterna i slottsparken, de växa vilda på stengärdesgårdar, på kullar och i dundgar, de äro härliga att skåda i sin yppiga prakt, det är ljufligt att insupa deras vällykt i långa, friska andedrag.

Unga grefvinnan har tagit en promenad au cheval öfver fält och ångar, hon har, söta mor ovetande, flytt från — le grand moment — i hennes unga lif. Det var, då grefven på Ulfva kom för att lägga sin vapensköld och sina ägor för hennes fötter och

i gengäld bekomma hennes lilla högvälborna hand och hjärta, om man möjligen skulle falla på den tanken, att ett hjärta stod att finna under spetsar, tyll och dylikt bjäfs.

Amalia Kristinas kinder glöda som purpur, i ögonvrån skrattar skalken och i munvinkeln leker ett litet elakt löje.

Där fick konvenansen stöten.

— Unga grefvinnan, låt kalla hit unga grefvinnan, ljuder hennes nåds röst, myndig och befallande.

Det blir spring i trappor och korridorer, — unga grefvinnan, hvar är unga grefvinnan? Men unga grefvinnan står ej att finna, — mon Dieu, quel moment! — hon slår till ett litet silfverklart, öfvermodigt skratt.

Men hvad var det? skrattar det i skogen, var det eko i rymden eller var det röster, osynliga röster, som ville uttala straffets dom öfver hennes egenmäktiga unga själfrådighet?

— Stilla — Bon Ami — stilla, — hon stryker det sprittande stoet öfver manken, och står som fastnaglad på bron, som leder öfver vallgravven, står lyssnande med vidöppna ögon och hissande andedräkt.

— Älskade, älskade, — den rösten kände hon för väl, och så en, som svarar kvinnligt mjukt och ömt, — den var henne icke obekant, tillhörde den inte prästens lilla Maria? — A! att du höll af mig, det var fjärran från min tanke. Se mig in i ögonen, älskade, och säg ärligt, du måste hafva annat det, känt det.

O, nej, nej, jag, som är så ful, så obetydlig, så liten, jag trodde, att du... rösten sänkte sig i en låg hviskning.

— Men Mia, då, — den käcka manliga rösten lät så förebrående och allvarlig, — pagen aktar och vördar sin drottning, han kysser hennes kjortelfäll, men, men — rösten slog åter öfver i munterhet och skämt, — sin lilla kammartärna håller han kär, henne tar han i sin famn.

Det blef en lång tystnad, så började han tala sakta och dämpadt.

— Jag hatar tvånget däruppe, jag kväfs däraf, jag kan ej längre stå ut därmed. Jag vill bli människa, jag vill känna mitt eget värde, jag vill bryta min bana genom lifvet fritt utan att bocka här och bocka där, skulle den än bli aldrig så brant. Och du vill följa mig — älskade — följa mig genom arbete och bekymmer, en gång i lifvet ljusnar det nog för oss, eller är det ej redan ljust, ljust som den klara sommardagen? Jag ville inte byta min skatt mot deras, inte mot ett helt lif af rikedom och goda dagar. Unga grefvinans kammare är den enda plats, där man kan lefva, och hon är god, grefvinnan, hon har nog sett min vånda, ty hon har inte vägrat mig att komma dit. Där har jag vid spinnetten drömt om friheten under de långa kvällstimmarna, och där har jag tänkt på dig.

— Stilla, Bon Ami, stilla, — det brinner som eld i unga grefvinans hjärna, det bultar i pulsarna, det är som vore det omöjligt att andas, den lilla handen griper krampaktigt tag om järnräcket, det känns som skulle hon falla. Hon står en stund orörlig och stirrar med slö, fattningslös blick ut i rymden, så lägger hon plötsligt handen öfver ögonen, den skälfter af häftig smärta.

Då slår tornklockan fem kallande slag. Grefvinnan Amalia Kristina spritter till som vaknad ur en elak dröm, höjer stolt den fina nacken och går med fasta steg upp mot slottet, går för att lägga sin hand i grefväns på Ulfva, om det ännu ej är för sent.

Hon kastar vårdslöst tömmarna åt stallknekten, som står i stalldörren och solar sig och ej alls gör min af att komma henne till hjälp. Man är ju van vid att unga grefvinnan hjälper sig själf.

— Se upp, — ropar hon strängt, samlar kjolen i vänstra handen och går med rak hållning öfver gården. Hon ser inte hur Gaston borta i hundkojan hoppar och krumbuktar för att få sin vanliga omfamning, och foxterriern, lilla Babette, som kokett dansar framför henne, får ett rapp af ridpiskan öfver ryggen, så att hon tjutande tar till flykten, — gamle Modig, väktaren, unga grefvinans favorit, får knappt en nådig nick.

Tjänstfolket samlas i flygeldörren och ser med undran och sorg efter sin unga härskarinna, och Modig säger med bitterhet i stämman: — Grefvinnan, — se bara!

Men då kvällen kommer, och slottet lagt sig till hvila, då får spinetten hela hemligheten till del, då falla tårarna heta och varma ned på tangenterna, då gråter och klagar den med den unga flickan, som anförtror åt skymningen sin hjärtesorg: »Allt under himmelens fäste, där sitta stjärnor små, allt under himmelens fäste, där sitta stjärnor små. Den vännen, som jag älskat, den kan jag aldrig få.»

*

— Min gode pappa och min nådiga fru mamma.

Då jag varit illa sjuk en längre tid, och doktorn säger, att hälsa och krafter äro af nöden, att återhämta, beder jag mina goda föräldrar gifva mig tillåtelse att skyndsammast fara hem till Ulfva. Jag är illa medfaren af trötthet efter sjukdomen och reder mig svärligen själf, hvarför doktorn bedt mig framföra en hälsning till mina goda föräldrar med bön, att en vän, som troget bistått mig under sjukdomen, må åtfölja mig på resan.

Med aktning och vördnad.

Eder Per Magnus.

Svaret gick med ilbud. Det lydde endast:

— »Kom.» —

Det har gått år om, och grefvinnan Amalia Kristina är för längesedan härskarinna på Ulfva. Hon är en sträng, aristokratisk fru, lik sin höga fru moder, säga alla, som känna dem båda. Hon har en skarp rynka mellan ögonbrynen och ett så värdigt sätt att föra sig, att det verkar kylande redan på långt afstånd, hon talar aldrig förtroligt med någon och betraktar ofrälse nedåtande, tillintetgörande. Hon är slottsfrun ut i fingerspetsarna, hon är fruktad och aktad, men hon är ej älskad, grefvinnan på Ulfva, inte ens af man och barn.

Hög och ståtlig skrider hon genom salarna och ställer med egna händer allt till rätta, — unge grefven väntas ju hem. — Ty om det finns någon, som kan komma grefvinnan att vekna, så är det Per Magnus, hennes ende son, hennes älskling. Men han älskar ej henne tillbaka, han förblir kall och oåtkomlig, då hon smeker honom, då däremot pappa är hans förtrogne. Hon är svartsjuk på sin man för sonens kärlek.

Per Magnus är en spenslig, smärt yngling, med milda, fina drag, han liknar mer en flicka än en man, han är en sjukligt tänkande natur och en drömmare som få. Han liknar inte sin far, än mindre sin mor, men han liknar unga grefvinnan Amalia Kristina på Storsjö, som hon stod i fönsterfördjupningen och drömde om kärleken i vårens härliga tid. Han är allas älskling.

— Se till, att bädden blir mjuk och sval, säger hon åt kammarflickan, och så ilar hon ut att möta sonen, ty hon har hört vagnen rulla öfver borggården.

Far och son omfamna hvarandra redan, så kommer Per Magnus fram och bugar djupt för grefvinnan. — Tillåt, min nådiga fru mamma, att för dig presentera min trolofvade, min trogna hjälp genom faror och sjukdom, Ellen Sidelius. —

Grefvinnan är blek om kinden, hon fattar ej den unga flickans ödmjukt framräckta hand, ögonen skjuta blixtar af vrede och förtrytelse, hårda ord hota bryta fram på hennes tunga. Då faller blicken på Per Magnus, han står där blek och aftärd, men så beslutsam i sin hållning, hon förstår, att han kämpat och segrat i striden mellan kärleken och bördstoltheten, och hon måste erkänna det, hon älskar honom dubbelt därför. Så ser hon på den unga flickan, som försagd och bäfvande tyckes vänta på den dom, som hotar falla öfver hennes hufvud.

Unge grefven går fram och tar sin älskades hand, hans blick höjes mot grefvinnan i föraktfullt trots:

— Säg blott ut, det förmår ej ändra min handling, jag älskar henne, — och ett par bruna flickögon höjas bedjande mot henne, de hviska varmt: jag älskar honom.

Grefvinnan på Ulfva lägger handen öfver ögonen. Minnena tåga förbi hennes inre syn; hon tycker med ens jorden blifvit så förunderligt liten, kärleken så underbart stor.

Hon är åter Amalia Kristina, som drömmer kärleksdrömmar i Le bouquet, men denna gång icke om sig själf, hon drömmer om Per Magnus och hans, — hans afbild.

— Gud välsigna, säger hon och tar de ungas händer mellan sina. Gud välsigna. —

Så skyndar hon bort, rörelsen hotar öfverväldiga henne. Per Magnus ler ett godt, ljust leende och säger undrande: — Hvarför, hvarför?

Han får ej svar på denna fråga, han glömmer

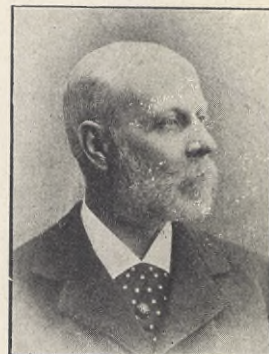
den likväl snart, lyckan och kärleken taga honom helt för sig, men i grefvinnans på Ulfva gemak, där spinetten fått sin plats, ljuda i skymningsstunderna veka, milda melodier, de jubla och sjunga, de gifva svar på frågan, de tala om, att det är kärlekens allhärskande makt, som aldrig sviker sitt höga mål.

*

Mina toner hafva tolkat känslornas känsla, de hafva vaggat oroliga hjärtan till lugn och ro, de hafva gråtit och klagat med den sorgsne, sjungit och jublat i fröjden, jag har varit som en kär vän, den ende förtrogne i glädje som i smärta, — hvad begär jag väl mer af lifvet — se på mig här jag står i min vrå, — talar spinetten — säg, förnimmer du inte en fläkt af poesien, af doften i Le bouquet, hör du icke melodien, som jublade fram, då kärleken, den stora, själförsakande, tog steget öfver högmodets makt och bitterheten öfver krossade illusioner.

LAVE BECK-FRIIS. †

Natten till den 20 juli afled f. d. svenske och norske envoyén i Köpenhamn frih. Lave Gustaf Beck-Friis. Vi hänvisa till biografi och helsidesporträtt i H. 8 D:s 2:a årg. N:o 14.

DET 20:DE ÅRHUNDRADET I SPANIEN.

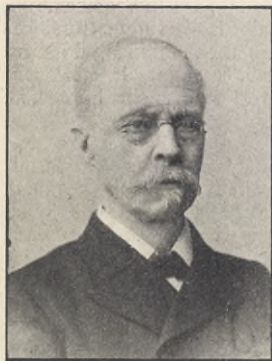

Efter fotografi.

STRID MELLAN EN TJUR OCH EN TIGER: Tigern hetsas.

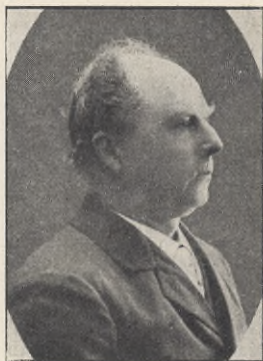
Kilod: Bengt Ståfveparre.

De spanska tjurfäktingarne äro i rätt nedstigande led afkomlingar af de blodiga djurstrider som de gamle romarne i så hög grad älskade. När man läser om hur de gamle vid festliga tillfällen under loppet af några få dagar kunde låta tusen och åter tusen vild-djur sönderslita hvarandra på arenan, förefalla de moderna tjurfäktingarna jämförelsevis beskedliga. Nu har emellertid i San Sebastian en ansats gjorts till återupplifvande af djurkampen i sin "klassiska" form, med djur emot djur, i det att vid en nyligen hållen tjurfäkting en tjur och en tiger hetsats mot hvarandra. Tiderna förändras och vi äro som vi varit, säger August Strindberg.

F. W. WARFVINGE.

70 år fyllde d. 28 juli dfr. för Sabbatsbergs sjukh. i Sthlm, öfverläk. vid med. afd. därst., dr r. W. Warfvinge, som samma dag afgick från sina befattn. vid sjukhuset. Vi hänvisa till tidigare biografi och porträtt af den vidt kände läkaren samt till bilder fr. Sabbatsberg (nr 17 V:te årg.).

K. J. NILSSON.

Den bekante folkklifsskildraren, folkskolläraren i Lösen, Blekinge, Karl Jakob Nilsson, fyllde den 19 juli 60 år.

C. E. CARLSON.

Majoren i armén, Carl Edvard Carlson, fyllde den 27 juli 60 år. Underlöjtnant vid Norra skånska infanteriregemente 70, löjtnant 78, kapten 89, major i armén 91.

C. A. J. T. WICKSTRÖM.

Öfversten o. chefen f. Vaxholms grenadjärreg., Carl Adolf Johan Thure Wickström fyllde d. 27 juli 50 år. Underlöjtn. i Jönk. reg. 74, kapt. v. generalstaben 87 o. vid Västerbott. reg. 93, major v. gen.-stab. 96, öfverstelöjtn. i armén 97, i gen.-stab. 98 v. Västermanl. reg. 98, v. Norrb. reg. 1900, öfverste i armén 01 och chef f. Hallands bat. 01 o. för Vaxholms regemente 02.

P. CH. BILLING.

F. d. postmästaren Paul Christoffer Billing ingick den 27 juli i sitt 90:de år. B. har varit postmästare i Wernamo, Borås och senast Jönköping, därifrån han 81 beviljades afsked. År sedan 86 bosatt i Göteborg.

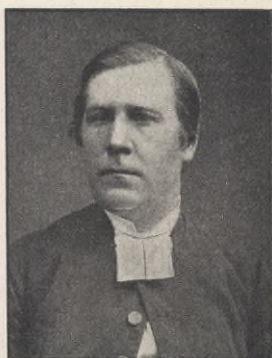
F. V. EKSTRÖM.

Den 23 juli fyllde f. d. expeditionsschefen i hofexpeditionen F. V. Ekström 80 år. E. blev 59 e. o. kanslist i riksmarskalksambetet, där han genomgick alla graderna och slutligen 85 utnämndes till expeditionsschef. Beviljades 98 afsked.

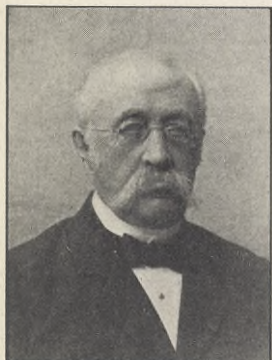
K. F. TH. HÄGERSTRÖM.

Kyrkoherden i Örberga Nässjö, Karl Fredrik Teodor Hägerström, fyllde den 19 juli 70 år. Student i Uppsala '4, prästvigd 58, kyrkoherde i Örberga-Nässjö 80.

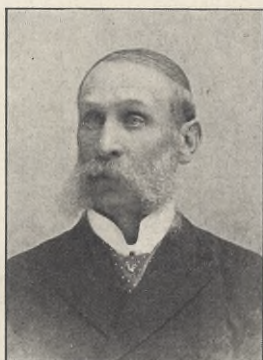
J. SVENSSON.

70 år fyllde den 31 juli kyrkoherden i Bräkne-Hoby och Öljehult församligars pastorat af Lunds stift Jöns Svensson. Student i Lund 54, prästvigd 59, pastoral, 74, kyrkoherde i Bräkne-Hoby 76.

S. A. BRAG.

F. häradshöfdingen i Vartofta o. Frökinds härads domsaga, Svante Albin Brag, fyllde d. 26 juli 70 år. Född i Lund där han aflade stud.-ex. 53, har B. varit häradshöfding i nämnda domsaga sedan 80, och beviljades afsked på sjuttioårsdagen.

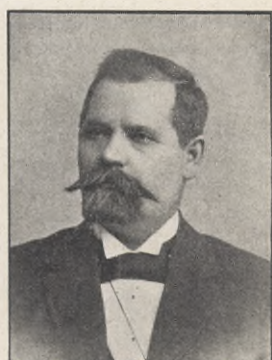
J. H. SYLVANDER.

Handlanden och konsulin Johan Henrik Sylvander i Strömstad, fyllde den 20 juli 60 år. S. är stadsfullmäktig, ordf. i dråtselkammaren, i navigations skolans styrelse, i sjömanshusdirektionen, landttingsman, led. af lasarettsdirektionen m. m.

K. G. REENSTIERNA.

60 år fyllde den 22 juli fortifikationskassören, kommissionslandtmätaren i Göteborgs och Bohus län Knut Georg Reenstierna.

J. F. HARSTRÖM.

Chefen för Förenade Mälaremtarnes Aktiebolag i Göteborg, Johan Fredrik Harström fyllde den 21 juli 60 år.

PORTRÄTTGALLERI

A. JOHANSON.

Stationsinspektören vid Jonsereds järnvägsstation August Johanson fyllde den 23 juli 60 år.

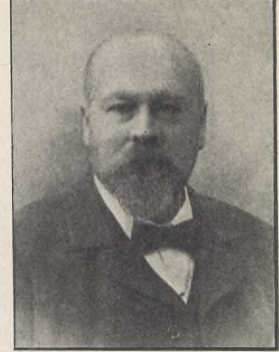
E. GUSTAFSON.

Grosshandlaren i Karlshamn, brasilianske v. konsulin Ernst Gustafson, fyllde den 1 augusti 60 år.

F. A. B. OSBECK.

Regementsläkaren vid K. lifregementet t. fots Fritz Albert Bernhard Osbeck, fyllde den 9 juli 55 år. Med. lic. 82, extra provinsialläkare 84, regementsläkare 97.

A. F. KREUGER.

Grosshandlaren i Kalmar Anders Fredrik Kreuger fyllde den 27 juli 50 år.

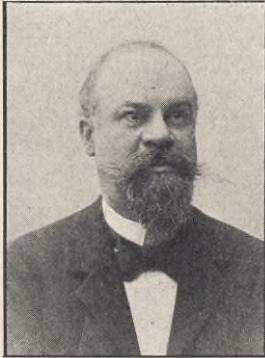
C.F. von SYDOW. †

F. ledamoten af riksd. första kam., apotekaren C. F. v. Sydow afled i Halmstad d. 16 juli, 72 år gam. Den aflidne aflade 56 apotekarex. Han var en i sin stads kommunala värf välbetrodd man. Sedan 73 satt han som v. ordf. i styrelsen för Hallands läns sparbank. Under åren 88-91 led. af Första kammaren.

H. L. HALLBÄCK. †

Kyrkoherden i Mjööbäcks pastorat af Göteborgs stift Holger Ludvig Hallbäck afled den 16 juli i sitt 59-åre år. Den aflidne prästvigdes 74.

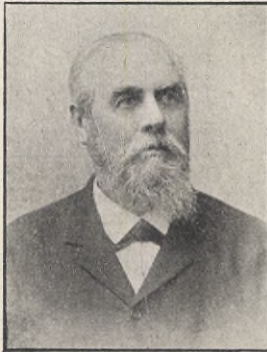
L. W. GÖTHERSTR M. †

Postkontrollören vid Gefle postkontor Lorentz Wilhelm Götherström afled den 15 juli i en ålder af 49 år. G. bief 70 anst. som postskrivare i Sunne, bief postexpeditör i Karlstad 77 o. tjänstg. därefter i denna befattn. i Västerås o. Helsingborg, tills han 91 utnämndes till kontrollör i Gefle.

K. G. MÖLLERSWÄRD. †

Den 12 juni afled i Uppsala redaktören och ansvarige utgivaren af tidningen "Upsala" Karl Gustaf Möllerswärd, född 62. M. bief medarbetare i "Upsala" 83, dess red. sekr. 88 och efter faderns död för några år sedan dennes efterträdare som redaktör och ansvarig utgivare.

D. ROBERTSON. †

F. d. fabriksidkaren i Göteborg, David Robertson afled därstädes den 24 juli vid 76 års ålder. Var tidigare stadsfullmäktig samt under 35 år ledamot af styrelsen för Centralfängelset.

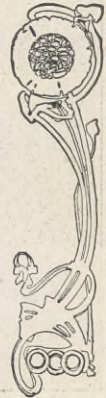
C. F. HJERPE. †

Prosten, kyrkoherden i Enköpings stadsförsam. o. Vårfrukyrka pastorat, teol. dr. Conrad Theodor Hjerpe afled d. 24 juli 81 år gammal. Upphöll olika professurer inom teol. fak. under sammanlagt 7 års tid samt deltog i granskningen af bibelöversättn. Tilltr. 75 kyrkoherdebefattningen i Enköping.

E. E. BERGMAN. †

Lektorn i kristendom och grekiska vid Karolinska läroverket i Örebro, teol. och fil. kand. Ernst Emanuel Bergman af ed den 23 juli vid 37 års ålder. Lektor i Örebro 98 har B. utgivit teol. arbeten i översättning.

SVENSKA STUDENTER I BOSTON.

Foto. tagen speciellt för HVAR 8 DAG.

När Lundasångarne den 14 juli ankommo till Boston, fingo de ett lika oväntadt som kärkommet mottagande, i det att svenska studenter voro nere och mötte. Då dessa studenter säkert ha många vänner och kamrater i Sverige meddela vi här en grupp bild af dem, tagen speciellt för H 8 D. "Studenterna" äro: I midten D:r Rich. Hogner; vid hans högra sida: D:r J. Centevall och Ing W. Grill samt vid hans vänstra: D:r O. Slettengren, Past.

Foto. Horne., Boston.

Klänning: Bengt Sjöfversparre.

C. Regnell och herr R. Westerlund; främst (på pallar, från vänster å fotografien räknadt) Ingeniör S. Hammarstrand, hr C. Linderholm, Ingeniör J. Kinman; stående: (från vänster å foton.) Ingeniör G. Grauers, Hr J. Löfgren, Pastor A. W. Lundelöf, Hr G. Sundelius och Hr S. A. Hessler.

BELLMANSDAGEN I STOCKHOLM.

Bellmansdagen den 26 juli firades i år på Djurgården vid Stockholm under ovanligt stor anslutning, men så var det också jämnt sjuttiofem år, sedan Bellmansbysten vid det bekanta etablissemanet Bellmansro aftäcktes. Bellmansdagen firades nämligen såsom bekant, hvarken på skaldens födelsedag eller dödsdag, utan just på årsdagen af bystens aftäckande. Äfven på Skansen ägde en treflig Bellmansfest rum. H. 8 D. lämnar här en bild från hyllningen vid Bellmanstoden — Par Bricolls' sångkör sjöng som vanligt, under ett ofantligt tillöpp af folk.

PÅ TURNÉ.

Foto. Lindahl, Ljungskile. Klänning: Bengt Sjöfversparre.

Operasångaren C. F. LUNDQVIST. Nytt porträtt taget omedelbart före hans lyckade konsert i Ljungskile.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

HYLLNING VID BELLMANSTODEN.

Klänning: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Stålm.—Gbg